

vet, vi vil staa lige for Loven, og vi vil have den samme Moral. Det er denne sidste Fordring: *Lighed mellem Mand og Kvinde i sædelig Henseende*, som vi vil tale sammen om i Aften.

Der er for Tiden Ulighed, det ved vi alle saa godt, at det her ikke behøver nærmere at paavises, men kun at nævnes. Vi ved alle, at Samfundsbevidstheden hidtil har krævet Kyskhed af den ugifte Kvinde og Troskab af den gifte, mens den samme Samfundsbevidsthed hverken har krævet Kyskhed eller Troskab af Manden. Og vi har alle set de Misforhold og den Ulykke, som denne forskellige Samfundslov for de to Kjøen har ført til. Men vi har tillige set, at Samfundsbevidstheden paa dette Punkt var i Færd med at forandre sig; vi har set flere og flere faa Øjnene op for, at der var noget forkert ved denne Ulighed, og nu tilsidst hører vi ogsaa paa dette Omraade Raabet: Lige Ret for Mand og Kvinde.

Lige Ret — ja, det er mange enige om, men hvordan? Lighed kan jo her naas ad to Veje: Kvinderne kan blive som Mænd, og Mændene kan blive som Kvinder. Hvilken Lighed er det, vi ønsker?

Ja, her er Svaret forskelligt, her staar baade i Danmark, Norge og Sverige Mand mod Mand og Parti mod Parti, og nu er Striden saa stærk og Sindene saa opfyldte af den, at det er paa Tiden for os Kvinder at prøve os selv og finde ud, hvad det er, vi trænger til, og hvad det er, vi vil, og tale ud og sige det. Selv om det er pinligt for os at tale, saa er det dog endnu pinligere at tie stille og lade Mændene alene — eller saa godt som alene — forhandle om vor Natur og vore Drifter og vore Længsler. Har vi end ingen Stemme, naar det gjælder vor Bys Anliggender eller Styrelsen af vort Land, saa har vi dog baade Stemme og Myndighed, naar der er Tale om at fastslaa en ny Opfattelse af vort Væsen og dets inderste Trang og ny Former for vor Livsførelse. Og lad os bruge den Stemme og den Magt, vi har. Lad os sige: Det er sandt, og det er Løgn, det vil vi, og det vil vi ikke; det er for os Lykke og det Ulykke.

Men for at kunne tale med nogen Myndighed maa vi ikke nøjes med Følelsesudbrud eller Dydsprædikener; vi maa prøve paa rolig at undersøge de forskellige Lighedsfordringer, der stilles, veje, hvad der kan siges for og imod dem, og slutte os til den ene eller den anden, ikke i Kraft af en uklar Sympati eller Antipati, men i Kraft af Grunde.